

JALCS IRÉN

A legszebb ajándék

Réges-régen, mikor kicsi voltam, varázslatos ajándékot kaptam, ami olyan volt, mint egy mese, és egész életemet meghatározta. Oly jó visszagondolni rá. Nem díszes dobozba volt csomagolva, és színes masnival sem volt átkötve. Láthatatlan volt. Ajándék a lelkemnek és útravaló az élethez. Megtanítottak szeretni és arra, az én dédszüleim, hogy a szeretetnek oly nagy a hatalma, a gyógyító ereje, és képes megváltoztatni a lehetetlent. Képes mosolyt csalni a könnyes arcokra, és orvosol ezer és ezer problémát. A legszebb, mit adhat valaki az utóda-
inak, az, hogy megtanítja őket szeretni, de nem szónoklatokkal, hanem azzal, ahogyan ők szeretnek és élnek, meseszerűen, szépen.

Az én dédszüleim nagyon szerették egymást, úgy, ahogyan szinte már nem is lehetett. Mindig felcsillant a szemem és nagyot dobbant szívem, mikor velük lehettem. Négyéves gyerekként nem érdekelt baba és játék, mert ilyenkor csak leültem, és mint egy varázslatot, néztem őket. Azt éreztem, hogy melegség és valami csodálatos érzés kerít hatalmába. Öregek voltak már nagyon, mikor velük lehettem. Mindig megsimogatták egymás arcát, mikor felébredtek, és puszit váltottak, mielőtt leültek reggelizni.

– Drága Annám, szeretlek! – mondta a Papa, és valami furcsa csillogás volt a szemében. Olyan volt, mint valami csillogó gyémánt. A szalonnás tojás falatozása közben megbeszélték a napi teendőket, és felidéztek a múlt szép perceit.

– Apukám! A rózsákat megmetszed, ugye?

– Meg, édesem! Tudom, milyen fontos neked.

Mama a könnyeit próbálta elrejteni, mert ötvenedik születésnapja jutott eszébe. Mikor a párja ölébe kapta őt, végigvitte a rózsalugason, minden bokorról szakított egy gyönyörű rózsát, és Anna ölébe rakta. A csokor közepébe a legszebb rózsát tette, amit ő nemesített kedvesének. *Anna tekintete* volt a neve, mert a szeme színe után nemesítette kékes szivárványszínűre.

– Tudod, Annám, mindig boldoggá akartalak tenni, és sajnálom, hogy soha nem vittelek el sehova. Nem láttuk a világot, de még a fővárost se. A falu határát is oly ritkán léptük át. Nem mutattam meg neked a Stefániát, mit a dalból ismertünk, és mindig szerettünk volna ott sétálni.

– Szébb ez a világ, ami itt van, mert te építetted nekem. Számomra az a Stefánia, ha végigsétálok a kertben, és minden bokorban és fában a szeretetet érzem, mikor megsimogatnak engem, mert kezded simogatását adja át nekem, hisz minden növényt neked köszönhetek.

Mamának gyakran fájta a feje. Ilyenkor Papa magához vette a tarisznyáját, és két kilométert sétált azért, hogy a kedvese fájdalmát enyhítse. Volt olyan, hogy ezt egy nap kétszer megismételte, mert Mama elfelejtette, hogy a kevert port hova tette. Ilyenkor Papa megsimogatta Mama arcát, majd magához ölelte, és halkán súgta a fülébe:

– Semmi gond, Annám! Megyek újra, de vigyázz addig magadra! – Majd elindult ismét az útra. Vacsora után mindennap megölelték egymást, lassan elindultak lábaik a dúdolt dallamra, és táncoltak.

– Gyógyszer számomra, hogy szeretsz, és megnyugszom, mikor átölellek. Én csak veled élek, nélküled nem létezem – mondta Mama a Papának.

Minden hétvégén foszlós kalács került az asztalra, melynek az illata az egész lakást belengte. Mama már hajnalban felkelt, hogy bedagassza a tésztát, és mire Papa felébredt, már megsült a kalács a kemencében. Ó, hogy szerette Papa tejbe aprítani a falatokat! Még a morzsát is összeszedte. Mama ilyenkor csak leült a kemence szélére, és tekintetével simogatta Papa arcát, egyszer csak, mint egy imát, úgy mondta: Jancsikám, egyél, és mosolygott közben. Számára oly nagy boldogság volt látni, ahogy a Papa eszik...

Mindig meg akartam tanulni kalácsot sütni, és a levest is úgy akartam elkészíteni, ahogyan a Dédi csinálta. Azokat az ízeket soha nem sikerült elővarázsolni, de hasonlót igen, mert mindig érzem, hogy egy láthatatlan kéz segít nekem. Ilyenkor mindig

átjárja a szívem a boldogság, könnyeimet elmorzsolva nézek fel, és azt mondom: - Köszönöm, Dédi.

Ködös, késő őszi reggel volt, mikor Papa reggeli előtt kisétált a kertbe. Egy gyönyörű szál rózsát az *Anna mosolyából* levágott, majd megsimogatta a szirmokat, és Annájához indult, de mielőtt belépett volna, összeesett. Még látta Anna arcát, mielőtt elsötétült előtte a világ. Mama arcát könnyek mosták, mikor a mentősök hordágyra tették Papát. Kezét szorította, és kérve kérte:

– Jancsi, kérlek, ne hagyd itt! – Én csak néztem, és sírtam Mamával együtt. Sajnáltam őt nagyon. Megfogtam a kezét úgy, ahogyan Papa tette mindig, de szólni semmit nem tudtam, mert egyszerre éreztem a szeretetet és a fájdalmat. Ott és akkor tanultam meg szeretni, mert úgy éreztem, kiteptek egy darabot a szívemből, és akkor éreztem, hogy nagyon szeretem őket, úgyhogy örökre velem maradnak itt a szívemben. Papa nem tudta Mama kérését teljesíteni, mert a kórházból már nem tért haza. Mit érezhetett, hogy magára hagyta a lelke másik felét, aki az élete volt?

Papa halála után Mama már nemigen mosolygott. Az a ritka mosoly is csak akkor jelent meg arcán, mikor esténként kiült a ház előtti lócára, felnézett az égre, és ők ketten beszélgettek. Faluhelyen szokás volt akkoriban ezeken a kis lócákon megpihenni, és itt beszéltek meg a szomszédok a fontos és kevésbé fontos dolgokat. Mama senkivel nem beszélgetett, mert ő már egyedül érezte jól magát, pedig de sok estét átbeszélgettek itt! Akkoriban ő csak Papával beszélgetett, és várta haza. Tudta, lehetetlen, de gondolta, vele megtörténik a csoda, és visszajön hozzá. Térdén pihentette a kezét, és gyakran egyik kezével a másikat lassan megsimogatta úgy, ahogyan a Papa tette. Ilyenkor elmosolyodott, és elutazott abba a képzeletbeli világba, ahol az ő Jancsija volt.

Néhány hónap múlva találkoztak ők ott, ahol azóta is boldogok. Mindig szeretettel gondolok rájuk, és hiányoznak nagyon. Megtanítottak szeretni, és ez volt számomra a legszebb ajándék.